

บทความวิจัย (Research Article)

การศึกษาคำปรากฏรวมในงานเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนชาวไทย:
กรณีศึกษามหาวิทยาลัยในภาคเหนือ 3 แห่ง
Study of Collocation Occurrence in English Essay Writing:
The Case Study of Three Northern University

ทศกร ไชยมงคล^{1*}

Thisakon Chaimongkol^{1*}

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษารูปแบบการใช้คำปรากฏรวมในงานเขียนของผู้เรียนภาษาอังกฤษชาวไทยในมหาวิทยาลัยภาคเหนือ 3 แห่ง และเพื่อศึกษาประเภทรูปแบบคำปรากฏรวมที่ผู้เรียนสามารถใช้ได้เทียบเคียงใกล้เคียงเจ้าของภาษาโดยใช้เกณฑ์การปรากฏในคลังข้อมูลภาษาของเจ้าของภาษา 2 แห่ง งานเขียนที่ใช้ในการวิเคราะห์คืองานเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนภาษาอังกฤษชาวไทยในมหาวิทยาลัยภาคเหนือ 3 แห่ง จำนวน 213 ชิ้นงาน คลังข้อมูลภาษา ได้แก่ Oxford Collocation Dictionary for Students of English และคลังข้อมูลภาษา COCA Corpus วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติพรรณนาร้อยละ ผลการวิจัยพบว่า มีการใช้คำปรากฏรวมรวมทั้งสิ้น 1,858 คำ ผู้เรียนใช้คำปรากฏรวมประเภท Adjective + Noun มากที่สุด จำนวน 1,085 คำ คิดเป็นร้อยละ 58.40 คำปรากฏรวมลำดับรองลงมา ได้แก่ ประเภท Verb + Preposition จำนวน 432 คำ คิดเป็นร้อยละ 23.25 คำปรากฏรวม ประเภท Verb + Noun จำนวน 201 คำ คิดเป็นร้อยละ 10.82 และคำปรากฏรวมประเภท Noun + Noun จำนวน 140 คำ คิดเป็นร้อยละ 7.53 ตามลำดับ ส่วนความสามารถในการใช้เมื่อเทียบกับการพบในแหล่งคลังข้อมูลภาษา 2 แห่ง คือ Oxford Collocation Dictionary และ COCA corpus ผู้เรียนสามารถใช้ประเภทคำปรากฏรวม Verb + Preposition ได้มากที่สุด รองลงมาได้แก่คำปรากฏรวมประเภท Adjective + Noun, Verb + Noun และ Noun + Noun ตามลำดับ

คำสำคัญ: คำปรากฏรวม งานเขียนของผู้เรียน มหาวิทยาลัยในภาคเหนือ

¹ สาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

Program in Business English, Faculty of Humanities and Social Sciences, Rajabhat Pibulsongkram University

*Corresponding author; email: ch.thisakorn@gmail.com

(Received: 23 January 2020; Revised: 16 March 2020; Accepted: 5 May 2020)

Abstract

The purposes of this study aimed to investigate the types of collocation used by Thai students in three northern universities, and to examine the types of collocation from the Thai learners comparing with native English. The criteria were used with 2 corpora. The data of this study were gathered from 213 essays written by Thai learners in three northern universities. The collocation found were analyzed and compared with the Oxford Collocations Dictionary for students of English (Second Edition) (2009) and COCA (Corpus of Contemporary American English). The findings revealed that there were 1,858 collocations used by the participants. The most frequent collocation pattern was Adjective + Noun collocation (1,085 instances; 58.40%), followed by Verb + Preposition collocation (432 instances; 23.25%), Verb + Noun collocation (201 instances; 10.82%), and Noun + Noun collocation (140 instances; 7.53%). Moreover, the ability for using collocation words was found in the Oxford Collocation Dictionary and COCA Corpus which were used to analyze by percentage. In conclusion, the frequency of collocation used revealed the use of Verb+Preposition, Adjective+Noun, Verb+Noun, and Noun+Noun, respectively.

Keywords: Collocation, Students' essay writing, Northern University

บทนำ

ภาษาอังกฤษได้เข้ามามีบทบาทในชีวิตของคนไทย และคนทั่วโลก ในทุกวันนี้สื่อสารกันด้วยภาษาอังกฤษ ไม่ว่าจะเป็นการติดต่อสื่อสารกันโดยตรง การใช้อินเทอร์เน็ต การดูโทรทัศน์ การดูภาพยนตร์ การเขียนโปรแกรมคอมพิวเตอร์ หนังสือคู่มือทางด้านวิชาการต่าง ๆ ฯลฯ จึงมีความจำเป็นอย่างมากที่จะนำไปใช้สื่อสารในชีวิตประจำวัน การฟัง การอ่าน การพูด และการเขียนภาษาอังกฤษ ทั้ง 4 ทักษะนี้ ยังถือเป็นทักษะทางภาษาที่มีความสำคัญและมีความหมายในการเรียนทุก ๆ ระดับอีกด้วย (รัชดาวัลย์ ศรีวรกุล, 2558) โดยทักษะหนึ่งที่มีความสำคัญอย่างยิ่งสำหรับการเรียนภาษาอังกฤษ คือทักษะการเขียน ซึ่งเป็นทักษะที่ค่อนข้างมีความซับซ้อน เนื่องจากการถ่ายทอดความคิดของผู้เขียน เพื่อให้ผู้อ่านสามารถเข้าใจในสิ่งที่เขียนให้มากที่สุด (ไพเราะ นราศรี, 2550 อ้างถึงใน กะรัตเพชร คงรอด, 2560)

ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยนั้น ไวยากรณ์เป็นกฎบรรทัดฐานของรูปแบบการใช้ภาษาที่เป็นหลักและแนวทางให้กับผู้ใช้หรือผู้เรียนภาษานั้น ๆ ที่จะพูดหรือเขียนอย่างไร ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่มีระบบมีหลักการที่ค่อนข้างชัดเจนและตายตัว กฎระเบียบหลักการจะทำให้ผู้เรียนสามารถจดจำและสามารถนำภาษาไปใช้งานได้จริง โดยยึดไวยากรณ์เป็นกฎบรรทัดฐานของรูปแบบการใช้เป็นเกณฑ์ในการทำความเข้าใจการใช้ภาษาอังกฤษ (อภินันท์ ดันติวัตนะ, 2553 อ้างถึงใน ดวงกมล ฐิติเวส, 2554)

นอกจากนี้ผู้เรียนมักได้รับการสอนที่เน้นเรื่องไวยากรณ์เป็นอันดับแรก แต่ขาดการเน้นเรื่องการสื่อสารหรือวงคำศัพท์ต่าง ๆ เช่น กริยาวลี (Verb Phrase) สำนวน (Idiom) คำแสลง (Slang) หรือคำปรากฏร่วม

(Collocation) ซึ่งปัญหาเหล่านี้เป็นปัญหาเรื้อรังมานานและยังไม่ได้รับการแก้ไขให้ตรงจุดมากนัก (สุปราณี พุยมอม และคณะ, 2555) คำปรากฏรวม (Collocations) เป็นลักษณะของภาษารูปแบบหนึ่งที่มีความสำคัญในการเรียนภาษาต่างประเทศ (Shamsudin et al., 2013) มีผู้ให้คำนิยาม “คำปรากฏรวม” อย่างหลากหลาย อาทิ Lewis (2008) ให้คำนิยามไว้ว่า คำปรากฏรวมคือ การรวมกันของคำหลายคำ ซึ่งปรากฏพร้อมกันอย่างสม่ำเสมอ นอกจากนั้น Sinclair (1997) ได้ให้คำนิยามของ คำปรากฏรวม คือ การปรากฏร่วมกันของคำตั้งแต่ 2 คำ ถึง 4 คำ ในข้อความ และพบได้ทั้งในภาษาเขียนและภาษาพูด (Aghbar, 1990 อ้างถึงใน Bueraheng, 2014)

สาเหตุสำคัญที่ทำให้คนไทยเขียนและพูดภาษาอังกฤษไม่ได้มาตรฐาน เพราะเราถูกสอนเพียง 2 ส่วน คือ คำศัพท์และไวยากรณ์ แต่ในความเป็นจริง คำศัพท์ในภาษาอังกฤษส่วนใหญ่จะถูกใช้เป็นกลุ่มคำ องค์ประกอบที่สำคัญในการแต่งประโยคภาษาอังกฤษให้ได้มาตรฐาน มี 3 ส่วน คือ คำศัพท์ (Vocabulary) + ไวยากรณ์ (Grammar) + คำปรากฏรวม (Collocations) ซึ่งคำปรากฏรวม (Collocations) เป็นการเชื่อมคำ การจับวางคำหรือกลุ่มคำ ที่จำเป็นต้องใช้ร่วมกันในประโยคที่เจ้าของภาษานิยมใช้และเห็นว่าถูกต้องตามมาตรฐาน (เนาวรัตน์ อินทรประสิทธิ์, 2556)

นอกจากนั้นแล้ว คำปรากฏรวมเป็นองค์ประกอบสำคัญที่ถูกละเลย ไม่ได้รับความสำคัญในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ทั้งที่ถูกใช้ในภาษาอังกฤษอย่างมาก ดังนั้น การเน้นการท่องจำคำศัพท์จำนวนมากจึงไม่ทำให้เรียนภาษาอังกฤษได้เก่งขึ้น เทียบเท่ากับการฝึกให้จดจำคำศัพท์เป็นกลุ่มคำ และหากเรารู้จักคำปรากฏรวมหลายหมื่นคำ เราจะสามารถแต่งประโยคที่ถูกต้องได้มากมาย (วงศ์ วรรณพิเชษฐ, 2556)

Lewis (2000) แบ่งประเภทของคำปรากฏรวมออกเป็น คำปรากฏรวมเชิงคำศัพท์ (Lexical collocations) ซึ่งประกอบด้วยคำเนื้อหา (Content words) (คำนาม คำกริยา คำคุณศัพท์ และคำกริยาวิเศษณ์) สองคำขึ้นไป โดยแบ่งออกเป็นรูปแบบย่อย 6 รูปแบบ คือ

1. adjective + noun	a difficult decision
2. verb + noun	submit a report
3. noun + noun	radio station
4. verb + adverb	examine thoroughly
5. adverb + adjective	extremely inconvenient
6. noun + verb	the fog closed in

(Lewis, 2000: 133)

อีกประเภทหนึ่งคือ คำปรากฏรวมเชิงไวยากรณ์ที่ได้จากการรวมกันของคำเนื้อหา กับคำหน้าที่ (Function Words) (ส่วนใหญ่คือคำบุพบท) แบ่งออกเป็น 3 รูปแบบ คือ

1. adjective + preposition	aware of
2. verb + preposition	step into
3. noun + preposition	emphasis on

(Lewis, 2000: 134)

ดังนั้น จะเห็นได้ว่าคำปรากฏรวมแบ่งออกเป็นหลายประเภท โดยงานวิจัยนี้ใช้แนวคิดของ Lewis (2000) ในการแบ่งประเภทของคำปรากฏรวมที่พบในงานเขียนของผู้เรียน

งานวิจัยเกี่ยวกับคำปรากฏรวมมีเป็นจำนวนมากทั้งงานวิจัยภายในประเทศและงานวิจัยในต่างประเทศ จากผลการศึกษาของ Chuenchaichon (2014) แสดงให้เห็นแนวโน้มการวิจัยการเขียนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศที่จัดทำขึ้นในประเทศไทยช่วงปี พ.ศ. 2547-2556 โดยแบ่งกลุ่มงานวิจัยการเขียนภาษาอังกฤษออกเป็น 9 กลุ่ม คือ Writing Errors, Writing Assessment, Writing Feedback, Coherence in Writing, Online Writing/New Technology and Writing, Genre-based Writing Instruction, Approaches to Teaching Writing, Written Discourse Analysis, และ Learning Strategies ในส่วนของ Writing Errors มีหลายงานที่ศึกษาถึงข้อผิดพลาดของการใช้คำปรากฏรวมเช่นในงานของ อังคณา มงคลชัย (2551) ซึ่งศึกษาความสามารถของผู้เรียนระดับมหาวิทยาลัยในการใช้คำปรากฏรวม ผลการศึกษาพบว่า นิสิตมีความสามารถในการใช้คำปรากฏรวม อยู่ในระดับปานกลาง (ร้อยละ 52.32) ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้คำปรากฏรวม ประเภท คำนาม+คำนาม มากที่สุด (ร้อยละ 68.64) รองลงมาได้แก่ คำคุณศัพท์+คำนาม (ร้อยละ 67.32) และ คำกริยา+คำนาม (ร้อยละ 55.26) ตามลำดับ

งานวิจัยของสุวนันท์ อินมณี และพยุ่ง ชีตาร์ (2559) ศึกษาคำพหุกริยาในกลุ่มคำศัพท์ทางวิชาการ คำพหุกริยาที่ศึกษาก็คือกลุ่มคำปรากฏรวมประเภทคำบุพบทกริยา (Prepositional Verbs) และคำกริยาวลี (Phrasal Verbs) จากกลุ่มคำศัพท์วิชาการ (Academic Word List) ของ Coxhead (2000) โดยผลแสดงการใช้ในลักษณะคำบุพบทกริยาในสัดส่วนที่มากกว่าคำกริยาวลี ทั้งนี้พหุกริยาดังกล่าวมักถูกใช้ในรูปประโยคแบบ ประธานวาง (Active Voice) มากกว่า นอกจากการศึกษาศาสนาความสามารถการใช้ยังมีการศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการใช้ ปัจจัยที่มีอิทธิพลจากผลการวิจัย ได้แก่ อิทธิพลของภาษาแม่ (The Native Language Influence) ที่มีการแปลจากภาษาแม่เป็นภาษาอังกฤษ การสรุปเกินการ (Overgeneralization of Rules) และการขาดความรู้เรื่องคำปรากฏรวม (Lack of Collocation Knowledge) งานวิจัยที่ให้ผลดังกล่าว เช่นในงานของ Phoocharoensil (2011) ซึ่งวิเคราะห์งานเขียนของผู้เรียน 2 กลุ่ม จำนวน 90 คน (กลุ่มความสามารถสูงและกลุ่มความสามารถต่ำ) ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อข้อผิดพลาดการใช้คำปรากฏรวมสูงคือการถ่ายโอนทางภาษาของภาษาแม่ การใช้ซ้ำเพื่อหลีกเลี่ยงการใช้คำปรากฏรวมคำใหม่ โดยกลุ่มความสามารถสูงมีข้อผิดพลาดในกลุ่มคำปรากฏรวมเชิงคำศัพท์เรียงลำดับได้คือ Verb + Noun (ร้อยละ 25.28), Adjective + Noun (ร้อยละ 13.79), Verb + Adverb (หรือ Adverb + Verb) (ร้อยละ 6.90), และ Noun + Verb (ร้อยละ 5.75) ส่วนคำปรากฏรวมเชิงไวยากรณ์เรียงลำดับข้อผิดพลาดคือ Verb + Preposition และ Preposition + Noun (ร้อยละ 18.39), Adjective + Preposition (ร้อยละ 8.05), และ Noun + Preposition (ร้อยละ 3.45) ส่วนกลุ่มความสามารถต่ำมีผลใกล้เคียงกับกลุ่มสูง คือมีข้อผิดพลาดในประเภท Verb + Noun (ร้อยละ 40.54) มากที่สุดตามด้วย Noun + Verb (ร้อยละ 11.71), Adjective + Noun (ร้อยละ 5.41) และ Verb + Adverb (ร้อยละ 0.90) น้อยที่สุด ส่วนคำปรากฏรวมเชิงไวยากรณ์มีข้อผิดพลาดมากที่สุด คือ Verb + Preposition (ร้อยละ 23.42) เช่นเดียวกับกลุ่มความสามารถสูง รองลงมาคือ Preposition + Noun (ร้อยละ 12.61) และ Adjective + Preposition (ร้อยละ 5.41) Yumanee & Phoocharoensil (2013) ศึกษาเกี่ยวกับนักเรียนชั้นมัธยมปลายจำนวน 60 คนโดยใช้แบบทดสอบ 2 ประเภท คือ แบบตัวเลือก และแบบแปลภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ เป้าหมายคือคำปรากฏรวมเชิงคำศัพท์ 6 แบบ และคำปรากฏรวมเชิงไวยากรณ์ 3 แบบ คำปรากฏรวมในแบบทดสอบนำมาจาก Oxford Collocations Dictionary

for Students of English (2009) ผลการวิจัยพบว่าข้อผิดพลาดการใช้คำปรากฏร่วมกันของนักเรียนชาวไทยได้รับอิทธิพลจากการถ่ายโอนภาษาแม่ รวมถึงเกิดจากการใช้กลวิธีการถอดความ (Strategy of paraphrasing) กลวิธีการใช้คำเหมือน (Strategy of Synonymy) การสร้างคำใหม่ของผู้เรียน (Learners' Creative Invention) กลวิธีการเปรียบเทียบ (Strategy of Analogy) และขาดความรู้เรื่องคำปรากฏร่วมกัน (Low Knowledge of Grammatical Collocations) ซึ่งประเด็นการขาดความรู้เรื่องคำปรากฏร่วมกันสอดคล้องกับผลการวิจัยของ Hashemi et al. (2012) ซึ่งใช้ ทฤษฎีของ Benson et al. (1986) และ Chen (2002) เป็นเกณฑ์ในการพิจารณาข้อผิดพลาดในงานเขียนของผู้เรียนระดับมหาวิทยาลัย ข้อผิดพลาดหลักเกิดจาก ความไม่รู้ในกฎการใช้คำปรากฏร่วมกัน การใช้ภาษากลางในการสื่อสาร การถอดความและความรู้ที่จำกัดในการใช้คำปรากฏร่วมกัน เป็นต้น

จากข้างต้นสามารถสรุปสาเหตุที่ทำให้เกิดข้อผิดพลาดในการใช้คำปรากฏร่วมกันเชิงคำศัพท์และคำปรากฏร่วมกันเชิงไวยากรณ์ คือ อิทธิพลของภาษาแม่ (The Native Language Influence) ที่มีการแปลจากภาษาแม่เป็นภาษาอังกฤษ การสรุปเกินการ (Overgeneralization of rules) และการขาดความรู้เรื่องคำปรากฏร่วมกัน (Lack of Collocation Knowledge) การศึกษาคำปรากฏร่วมกันมีความสำคัญต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่ต่างจากรูปแบบเดิม โดยเฉพาะด้านคำศัพท์เพื่อให้ผู้เรียนได้นำทักษะการใช้ภาษาอังกฤษให้ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษาได้มากยิ่งขึ้น ในงานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษารูปแบบการใช้คำปรากฏร่วมกันในงานเขียนของผู้เรียนสาขาภาษาอังกฤษธุรกิจและสาขาภาษาอังกฤษ ในมหาวิทยาลัยภาคเหนือ 3 แห่ง และเพื่อเปรียบเทียบกับคำปรากฏร่วมกันที่พบในคลังข้อมูลภาษาของเจ้าของภาษาซึ่งได้แก่คลังข้อมูลภาษา (COCA corpus) และพจนานุกรมคำปรากฏร่วมกัน โดยนำเสนอแนวโน้มรูปแบบคำปรากฏร่วมกันที่ใช้โดยผู้เรียน รูปแบบคำปรากฏร่วมกันที่ผู้เรียนสามารถใช้เทียบเคียงได้ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา ส่วนกลุ่มคำปรากฏร่วมกันที่ไม่พบการใช้ในคลังข้อมูลภาษาของเจ้าของภาษาจะถูกนำมาวิเคราะห์ตามเกณฑ์ข้อผิดพลาดที่ปรากฏในงานของ Phoocharoensil (2011) และ Yumanee & Phoocharoensil (2013) โดยการศึกษาครั้งนี้เลือกศึกษาเฉพาะคำปรากฏร่วมกัน Adjective + Noun (คำคุณศัพท์กับคำนาม) Verb + Noun (คำกริยากับคำนาม) Noun + Noun (คำนามกับคำนาม) และ Verb + Preposition

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษารูปแบบการใช้คำปรากฏร่วมกันในงานเขียนของผู้เรียนชาวไทยกลุ่มมหาวิทยาลัยภาคเหนือ
2. เพื่อศึกษาประเภทของรูปแบบคำปรากฏร่วมกันที่ผู้เรียนสามารถใช้ได้เทียบเคียงใกล้เคียงเจ้าของภาษา

คำถามวิจัย

1. การใช้คำปรากฏร่วมกันในงานเขียนของผู้เรียนชาวไทยกลุ่มมหาวิทยาลัยภาคเหนือมีรูปแบบการใช้
อย่างไร
2. รูปแบบคำปรากฏร่วมกันที่ผู้เรียนสามารถใช้ได้เทียบเคียงใกล้เคียงเจ้าของภาษาคือประเภทรูปแบบใด

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง กลุ่มตัวอย่างมาจากผู้เรียนภาษาอังกฤษจาก 3 มหาวิทยาลัยที่มีที่ตั้งในเขตภาคเหนือ แยกจำนวนผู้เรียนจาก 3 มหาวิทยาลัยได้เป็น 1) มหาวิทยาลัย ก จำนวน 102 คน ผู้เรียนในชั้นปีที่ 3 2) มหาวิทยาลัย ข จำนวน 25 คน ผู้เรียนในชั้นปีที่ 3 และ 3) มหาวิทยาลัย ค จำนวน 23 คน ผู้เรียนในชั้นปีที่ 2

เนื่องจากเป็นกลุ่มที่มีลักษณะการเรียนภาษาอังกฤษคล้ายกัน ในหลักสูตรภาษาอังกฤษธุรกิจและภาษาอังกฤษ โดยมีรายวิชาที่ระบุในหลักสูตรแยกออกเป็น รายวิชาศึกษาทั่วไปกลุ่มภาษาอังกฤษจำนวนไม่น้อยกว่า 12 หน่วยกิต รายวิชาภาษาอังกฤษเอกบังคับ ไม่น้อยกว่า 80 หน่วยกิต และความสามารถทางภาษาอังกฤษคะแนนเฉลี่ยเทียบได้กับระดับ A2 ตามเกณฑ์ CEFR (เฉลี่ยภาพรวมจากผลการดำเนินการงบประมาณมหาวิทยาลัย) โดยการเรียนการสอนของทั้ง 3 มหาวิทยาลัยไม่ได้มีการสอนเรื่องคำปรากฏรวมโดยเฉพาะ (Collocation) โดยเฉพาะ

ขอบเขต ศึกษาจำนวนการใช้คำปรากฏรวมที่พบบ่อย ประเภคำคุณศัพท์กับคำนาม คำกริยาลี คำกริยากับคำนาม คำนามกับคำนาม และคำกริยากับคำบุพบท ในงานเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนสาขาภาษาอังกฤษธุรกิจและสาขาภาษาอังกฤษ ในมหาวิทยาลัยภาคเหนือ 3 แห่ง

เครื่องมือในการวิจัย งานเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนสาขาภาษาอังกฤษธุรกิจ และผู้เรียนสาขาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยภาคเหนือ 3 แห่ง จำนวน 213 ชิ้นงาน แบ่งออกเป็น 1) มหาวิทยาลัย ก จำนวน 102 คน จำนวนงานเขียน 148 ชิ้น หัวข้อ Introducing Myself, My Experience in Chiangmai, My friends, และ หัวข้ออิสระ 2) มหาวิทยาลัย ข จำนวน 25 คน จำนวนงานเขียน 25 ชิ้น หัวข้อ Living in a new city, Learning a new language 3) มหาวิทยาลัย ค จำนวน 23 คน จำนวนงานเขียน 40 ชิ้น หัวข้ออิสระและ Hurricane Procedures รวมจำนวนคำที่ปรากฏรวมในงานเขียนทั้งสิ้น 1,858 คำ จากจำนวนคำทั้งหมด 38,433 คำ เป็นงานเขียนที่เกิดขึ้นในช่วงภาคเรียนที่ 1 และ 2 ปีการศึกษา 2561 โดยผู้สอนกำหนดให้เขียนในหลากหลายรูปแบบ ได้แก่ การกำหนดคำอย่างน้อย 200 คำหรือ 1 หน้ากระดาษ หรือให้เขียนโดยอิสระ

คลังข้อมูลภาษาของเจ้าของภาษา 1) Oxford Collocations Dictionary for Students of English (Second Edition) (2009) (หรือจากนี้ไปใช้คำว่า “Oxford Collocation Dictionary”) 2) COCA (Corpus of Contemporary American English) โดย Brigham Young University (หรือจากนี้ไปใช้คำว่า “คลังข้อมูลภาษา COCA Corpus”)

การใช้คลังข้อมูลภาษาจากสองแหล่งนี้มีนัยถึงการเปรียบเทียบภาษาของผู้เรียนกับคลังข้อมูลที่เป็นข้อมูลทางภาษาที่ใช้จริงเช่น คลังข้อมูลภาษา COCA Corpus ซึ่งรวบรวมการใช้จากเจ้าของภาษา ส่วน Oxford Collocation Dictionary เป็นแหล่งข้อมูลภาษาที่มีกรกลั่นกรองความถูกต้องเหมาะสมของภาษาก่อนรวบรวมเผยแพร่ ทั้งนี้เพื่อตอบวัตถุประสงค์ข้อ 2 คำว่า “สามารถใช้ได้เทียบเคียงใกล้เคียงเจ้าของภาษา” อธิบายความหมายตามลักษณะของคลังข้อมูลภาษาได้ คือ ความเป็นธรรมชาติของภาษาแสดงผ่านแนวโน้มการใช้คำปรากฏรวมที่พบในคลังข้อมูลภาษา COCA Corpus และ ความถูกต้องของภาษาแสดงผ่านแนวโน้มการใช้คำปรากฏรวมที่พบในคลังข้อมูลภาษา Oxford Collocation Dictionary โดยการใช้คลังข้อมูลภาษาทั้งสอง

รูปแบบนี้เป็นเครื่องมือวัดความเหมาะสมหรือไม่เหมาะสมของคำปรากฏร่วมซึ่งก็พบในงานวิจัยของ Suwitchanphan & Phoocharoensil (2014) เช่นกันโดยศึกษาความสามารถในการใช้คำปรากฏร่วมประเภท Adjective + Noun ของผู้เรียนชาวไทย

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ดำเนินการรวบรวมงานเขียนภาษาอังกฤษโดยอาจารย์ประจำรายวิชาจากมหาวิทยาลัยภาคเหนือ 3 แห่ง

2. วิเคราะห์ข้อมูลโดยผู้วิจัยจากงานเขียนของผู้เรียน (งานเขียนไม่มีการระบุข้อมูลส่วนบุคคลของผู้เขียน) โดยหาความถี่การใช้คำปรากฏร่วม แยกเป็น 4 ประเภท คือ Verb + Preposition, Verb + Noun, Adjective + Noun, และ Noun + Noun

3. เปรียบเทียบการใช้ คำปรากฏร่วมในงานเขียนกับที่ปรากฏในคลังข้อมูลภาษาจำนวน 2 แหล่ง คือ Oxford Collocation Dictionary และคลังข้อมูลภาษา COCA Corpus ทั้งนี้ได้ออกแบบเกณฑ์การวิเคราะห์การใช้ดังนี้

3.1 กรณีคำปรากฏร่วมในงานเขียนของผู้เรียนปรากฏในแหล่งคลังข้อมูลทั้งสองแหล่ง หรือแหล่งใดแหล่งหนึ่งถือว่าคำปรากฏร่วมนั้นเป็นการใช้ที่ถูก

3.2 กรณีคำปรากฏร่วมในงานเขียนของผู้เรียนไม่ปรากฏในแหล่งคลังข้อมูลทั้งสองแหล่งถือว่าคำปรากฏร่วมนั้นเป็นการใช้ที่ผิด

3.3 กรณีคำปรากฏร่วมปรากฏเป็นไปตามข้อ 3.1 แต่มีการใช้โครงสร้างคำที่ผิดไปจากหลักการใช้ถือว่าคำปรากฏร่วมนั้นเป็นการใช้ที่ผิด

วิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้สถิติพรรณนาประเภทค่าร้อยละ

ผลการวิจัย

จากการศึกษางานเขียนจำนวน 213 ฉบับ พบการใช้คำปรากฏร่วม 1,858 คำ (รวมนับคำซ้ำ) และพบการใช้คำปรากฏร่วม 1,018 คำ (ไม่นับคำซ้ำ) ผลการศึกษาโดยจำแนกตามประเภทของคำปรากฏร่วม (คำปรากฏร่วมเชิงคำศัพท์และคำปรากฏร่วมเชิงไวยากรณ์) ได้ตามตาราง 1

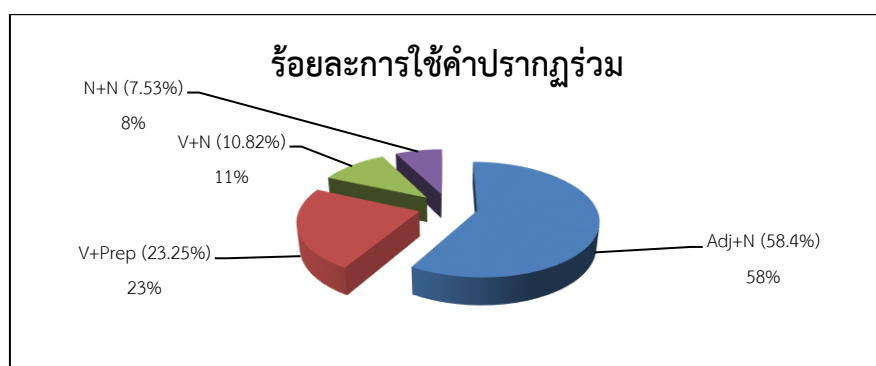
ตาราง 1 สัดส่วนการใช้คำปรากฏร่วม (N=213 ฉบับ รวมคำปรากฏร่วมทั้งสิ้นเท่ากับ 1,858 คำ)

ประเภท	รูปแบบ	จำนวนคำ (ร้อยละ)	จำนวนคำที่พบในคลังข้อมูล	
			Oxford Collocation Dictionary	COCA corpus
คำปรากฏร่วมเชิงคำศัพท์ (Lexical Collocations)	1. Adjective + Noun	1,085 (58.40)	545	987
	2. Verb + Noun	201 (10.82)	181	180
	3. Noun + Noun	140 (7.53)	77	117
คำปรากฏร่วมเชิงไวยากรณ์ (Grammatical Collocations)	4. Verb + Preposition	432 (23.25)	369	432
รวม		1,858	1,172	1,716

จากตารางผลการวิจัยข้างต้นอธิบายเพิ่มเติมได้ดังนี้

1. ผู้เรียนใช้คำปรากฏร่วม จากงานเขียนทั้งหมด 213 ชิ้นงาน มีคำปรากฏร่วม รวมทั้งสิ้น 1,858 คำ
2. จำนวนคำปรากฏร่วมที่ผู้เรียนสามารถใช้ได้เทียบเคียงใกล้เคียงเจ้าของภาษาเมื่อใช้เกณฑ์พบการปรากฏในคลังข้อมูลภาษาจำนวน 2 แหล่ง คือ พบในคลังข้อมูลภาษา Oxford Collocation Dictionary จำนวน 1,172 คำ และพบในคลังข้อมูลภาษา COCA Corpus จำนวน 1,716 คำ
3. ผู้เรียนใช้คำปรากฏร่วม ประเภท Adjective + Noun มากที่สุด จำนวน 1,085 คำ คิดเป็นร้อยละ 58.40 ตรวจสอบพบใน Oxford Collocation Dictionary จำนวน 545 คำ คิดเป็นร้อยละ 50.23 และตรวจสอบพบในคลังข้อมูลภาษา COCA Corpus จำนวน 987 คำ คิดเป็นร้อยละ 90.97
4. ผู้เรียนใช้คำปรากฏร่วม ประเภท Verb + Preposition เป็นลำดับรองลงมา จำนวน 432 คำ คิดเป็นร้อยละ 23.25 ตรวจสอบพบใน Oxford Collocation Dictionary จำนวน 369 คำ คิดเป็นร้อยละ 85.42 และตรวจสอบพบในคลังข้อมูลภาษา COCA Corpus จำนวน 432 คำ คิดเป็นร้อยละ 100
5. ผู้เรียนใช้คำปรากฏร่วม ประเภท Verb + Noun จำนวน 201 คำ คิดเป็นร้อยละ 10.82 ตรวจสอบพบใน Oxford Collocation Dictionary จำนวน 181 คำ คิดเป็นร้อยละ 90.05 และตรวจสอบพบในคลังข้อมูลภาษา COCA Corpus จำนวน 180 คำ คิดเป็นร้อยละ 89.55
6. ผู้เรียนใช้คำปรากฏร่วม ประเภท Noun + Noun จำนวน 140 คำ คิดเป็นร้อยละ 7.53 ตรวจสอบพบใน Oxford Collocation Dictionary จำนวน 77 คำ คิดเป็นร้อยละ 55 และตรวจสอบพบในคลังข้อมูลภาษา COCA Corpus จำนวน 117 คำ คิดเป็นร้อยละ 83.57

นำเสนอผลการวิจัยรูปแบบการใช้คำปรากฏร่วมในงานเขียนของผู้เรียนชาวไทยได้ตามภาพ 1

ภาพ 1 สัดส่วนแสดงแนวโน้มการใช้คำปรากฏร่วมของผู้เรียนชาวไทย ในมหาวิทยาลัยทางภาคเหนือ

จากภาพ 1 แสดงผลแนวโน้มการใช้ของผู้เรียนชาวไทยในมหาวิทยาลัยภาคเหนือ 3 แห่งได้ว่าผู้เรียนมีการใช้คำปรากฏร่วม Adjective + Noun มากที่สุด รองลงมาคือ Verb + Preposition, Verb + Noun และ Noun + Noun ตามลำดับ ผลการวิจัยนำเสนอแนวโน้มรูปแบบคำปรากฏร่วมที่ผู้เรียนสามารถใช้ได้เทียบเคียงเจ้าของภาษาตามตาราง 2-3

ตาราง 2 ความสามารถในการใช้เมื่อตรวจสอบกับแหล่งคลังข้อมูลภาษาทั้ง 2 แหล่ง

ใช้ได้ถูกต้อง				ใช้ผิด		
ลำดับ	ประเภท	จำนวนครั้ง	ร้อยละ	จำนวนครั้ง	ร้อยละ	ลำดับ
1	V + Prep	432	100	0	0	4
2	Adj + N	987	90.97	98	9.93	3
3	V + N	181	90.05	20	9.95	2
4	N + N	117	83.57	23	16.43	1
รวม	1,858	1,717	92.41	141	7.59	

ภาพรวมความสามารถในการใช้คำปรากฏทั้งหมด 1,858 คำ แบ่งออกเป็น ซึ่งผู้เรียนสามารถใช้คำปรากฏได้เทียบเคียงเจ้าของภาษามากที่สุด มีจำนวน 1,117 คำ คิดเป็นร้อยละ 92.41 คำ มีการใช้คำผิดจำนวน 141 คำ คิดเป็นร้อยละ 7.59 ประเภทรูปแบบการปรากฏที่พบการใช้ได้เทียบเคียงได้กับเจ้าของภาษาเรียงลำดับจากมากไปน้อย คือ คำปรากฏ Verb + Preposition รองลงมาคือคำปรากฏ Adjective + Noun คำปรากฏ Verb + Noun และคำปรากฏ Noun + Noun ตามลำดับ

โดยแสดงผลแยกเปรียบเทียบกับคลังข้อมูลภาษาแต่ละประเภทได้ตามตาราง 3-4

ตาราง 3 ความสามารถในการใช้เมื่อตรวจสอบกับ Oxford Collocation Dictionary

ใช้ได้ถูกต้อง				ใช้ผิด		
ลำดับ	ประเภท	จำนวนครั้ง	ร้อยละ	จำนวนครั้ง	ร้อยละ	ลำดับ
1	V + N	181	90.05	20	9.95	4
2	V + Prep	369	85.42	63	14.58	3
3	N + N	77	55	63	45	2
4	Adj + N	545	50.23	540	49.77	1
รวม	1,858	1,172	63.08	686	36.92	

เมื่อเทียบกับ Oxford Collocation Dictionary ผู้เรียนสามารถใช้กลุ่มคำปรากฏประเภท Verb + Noun ได้เหมาะสมมากที่สุด รองลงมาคือคำปรากฏประเภท Verb + Preposition คำปรากฏประเภท Noun + Noun และ Adjective + Noun ตามลำดับ ในทางกลับกันคำปรากฏที่มีการใช้ผิดมากจากการตรวจสอบกับ Oxford Collocation Dictionary มากที่สุดคือ Adjective + Noun รองลงมา คำปรากฏประเภท Noun + Noun คำปรากฏ Verb + Preposition และคำปรากฏ Verb + Noun ตามลำดับ

ตาราง 4 ความสามารถในการใช้เมื่อตรวจสอบกับคลังข้อมูลภาษา COCA Corpus

ใช้ได้ถูกต้อง				ใช้ผิด		
ลำดับ	ประเภท	จำนวนครั้ง	ร้อยละ	จำนวนครั้ง	ร้อยละ	ลำดับ
1	V + Prep	432	100	0	0	4
2	Adj + N	987	90.97	98	9.93	3
3	V + N	180	89.55	21	10.45	2
4	N + N	117	83.57	23	16.43	1
รวม	1,858	1,716	92.36	142	7.64	

เมื่อเทียบกับคลังข้อมูลภาษา COCA corpus ผู้เรียนสามารถใช้กลุ่มคำปรากฏร่วมประเภท Verb + Preposition ได้เหมาะสมมากที่สุด รองลงมาคือคำปรากฏร่วมประเภท Adjective + Noun คำปรากฏร่วมประเภท Verb + Noun และ Noun + Noun ตามลำดับ ในทางกลับกันคำปรากฏร่วมที่มีการใช้ผิดมากจากการตรวจสอบกับคลังข้อมูลภาษา COCA corpus มากที่สุดคือ Noun + Noun รองลงมาคือคำปรากฏร่วม Verb + Noun คำปรากฏร่วม Adjective + Noun และคำปรากฏร่วม Verb + Preposition ตามลำดับ จากตาราง 2 นำเสนอผลการวิจัยการใช้กลุ่มคำปรากฏร่วมที่ไม่พบในคลังข้อมูลภาษาทั้ง 2 แหล่งบางส่วนได้ตามลำดับดังนี้

1. ประเภท Adjective + Noun ไม่พบคำว่า dangerous disaster, waterproof area, real fashionista, enchanted humor, genius thief, genius detective, mutual goodness, tumultuous deals, best province, lovely pet, Interesting tourist, good throat, weigh training, resistive weight, muscular dog, general restaurant, damage cause, livable area, clean vegetable, unexpected secret, big fulfillment, manual affection, speedy tongue, fit shape, casual song, safer place
2. ประเภท Verb + Noun ไม่พบคำว่า addict game, operate PC, rent a dorm
3. ประเภท Noun + Noun ไม่พบคำว่า weakness point, service mind, weight resulting, variety donuts, area consumption, food sauce, fighting fish, entertaining event, sand pagodas, bathing rite, color building, preparing supplies, evacuation city, evacuation root, presentation skill, concept song

สรุปและอภิปรายผล

ผู้เรียนกลุ่มตัวอย่างมีการใช้คำปรากฏร่วม 8.72 คำ ต่องาน 1 ชิ้น เมื่อคำนวณจากจำนวนคำปรากฏร่วมแบบนับคำซ้ำทั้งหมด 1,858 คำ จำนวน 213 ชิ้นงาน รวมจำนวนคำทั้งสิ้น 38,433 คำ ภาพรวมการใช้คำปรากฏร่วมของผู้เรียนชาวไทยยังมีแนวโน้มใช้กลวิธีเหมือนที่พบในงานวิจัยก่อนหน้านี้คือการใช้ซ้ำ (Repetition) แม้ว่าจำนวนคำปรากฏร่วมที่ใช้จะมีมากถึง 1,858 คำ แต่เมื่อพิจารณารายการคำที่ใช้พบว่าส่วนใหญ่เป็นคำซ้ำ ทั้งนี้เพื่อหลีกเลี่ยงการใช้คำปรากฏร่วมคำใหม่ (ต้องนับคำปรากฏร่วมเพิ่มเติมโดยไม่นับคำซ้ำ) ไม่มีความหลากหลายทั้งนี้อาจเป็นเพราะสาเหตุจากการขาดความรู้เรื่องคำปรากฏร่วม (Phoocharoensil, 2011; Yumanee & Phoocharoensil, 2013; Shitu, 2015) ซึ่งจากงานวิจัยนี้ที่ใช้งานเขียนอิสระของผู้เรียนแสดงผล

ที่สอดคล้องกับงานวิจัยก่อนหน้านี้ที่ผู้เรียนมีแนวโน้มการใช้คำซ้ำและมีปริมาณคลังคำปรากฏร่วมน้อย ไม่สามารถเลือกใช้คำได้หลากหลาย เช่น ในหัวข้อ Introducing Myself มีการใช้คำ Hard Work ซ้ำมากถึง 27 ครั้ง และ Strong Points ซ้ำ 23 ครั้ง จากงานเขียนทั้งหมด 47 ฉบับ

จากการศึกษาการใช้คำปรากฏร่วมประเภท Adjective + Noun มีจำนวน 1,085 คำ ซึ่งผู้เรียนนิยมใช้มากที่สุดนั้น มีคำที่มีความถี่ในการใช้มากที่สุด ได้แก่ Hard Work (27 ครั้ง) และ Strong Points (23 ครั้ง) นอกจากนี้แล้ว จากการตรวจสอบการใช้คำปรากฏร่วมเปรียบเทียบกับเจ้าของภาษา พบว่าคำปรากฏร่วมที่ผู้เรียนใช้ มีการใช้ใน Oxford Collocation Dictionary จำนวน 545 คำ คิดเป็นร้อยละ 50.23 และพบในคลังข้อมูลภาษา COCA Corpus จำนวน 987 คำ คิดเป็นร้อยละ 90.97

จากผลอภิปรายแนวโน้มการใช้คำปรากฏร่วมของผู้เรียนชาวไทยในกลุ่มมหาวิทยาลัยภาคเหนือได้ว่ามีลักษณะการใช้รูปแบบคำปรากฏร่วมเชิงคำศัพท์ประเภท Adjective + Noun มากที่สุด คิดเป็นร้อยละมากถึง 58.40 และมีแนวโน้มใช้ได้ใกล้เคียงภาษาที่พบในคลังข้อมูลภาษาของเจ้าของภาษาประเภท COCA corpus ในระดับมากเป็นอันดับ 2 (คิดเป็นร้อยละ 90.97 ตามตาราง 3) ความสามารถในการใช้ตามตาราง 2 นั้นพิจารณาจากร้อยละที่พบในคลังข้อมูลเจ้าของภาษาประเภท Oxford Collocation Dictionary จะเห็นว่าการใช้คำปรากฏร่วมเชิงคำศัพท์ประเภท Adjective + Noun มีสัดส่วนความถูกต้องเหมาะสมน้อยกว่าประเภทคำปรากฏร่วมอื่น (ไม่พบใน Oxford Collocation Dictionary มากถึงร้อยละ 49.77) ซึ่งให้ผลที่แตกต่างกับผลในงานของ อังคณา มงคลชัย ที่ระบุกลุ่มคำปรากฏร่วมที่ผู้เรียนสามารถใช้ได้คือ Noun + Noun และลำดับถัดมาคือ Adjective + Noun ที่มีการใช้ถูกต้องเหมาะสมมากถึงร้อยละ 67.32 แต่ให้ผลที่สอดคล้องกับงานของ Boonyasquan (2006, อ้างถึงใน Suwitchanphan & Phoocharoensil, 2014: 211) ซึ่งแสดงผลว่าผู้เรียนในระดับมหาวิทยาลัยมีข้อผิดพลาดในประเด็น Adjective + Noun จำนวนมาก โดยคำที่ผู้เรียนสร้างมีแนวโน้มได้ อิทธิพลของภาษาแม่ เช่น คำที่ใช้ Good Throat มาจากภาษาแม่คำว่า “ลูกคอดี” (เสียงเอื้อนหรือเสียงครวญในเวลาร้องเพลง)

การใช้คำปรากฏร่วมประเภท Verb + Preposition ซึ่งเป็นคำปรากฏร่วมประเภทคำปรากฏร่วมเชิงไวยากรณ์มีจำนวน 432 คำ ซึ่งผู้เรียนนิยมใช้รองลงมา นั้น มีคำที่มีความถี่ในการใช้จากพจนานุกรมมากที่สุด ได้แก่ Graduated from (26 ครั้ง) และ Study at (23 ครั้ง)

จากผลดังกล่าวอภิปรายได้คือแม้ว่าคำปรากฏร่วมประเภท Verb + Preposition เป็นกลุ่มคำเชิงไวยากรณ์ที่ยากต่อการใช้ ซึ่งปรากฏผลในงานวิจัยของอังคณา มงคลชัย (2551) ศึกษาเรื่องการศึกษาความสามารถของผู้เรียนระดับมหาวิทยาลัยในการใช้คำปรากฏร่วม พบว่า นิสิตมีความสามารถในการใช้คำปรากฏร่วมประเภท (1) คำนาม+คำนาม มากที่สุด รองลงมาได้แก่ (2) คำคุณศัพท์+คำนาม (3) คำกริยา+คำนาม (4) คำคุณศัพท์+บุพบท (5) คำกริยาวลี(คำกริยา+บุพบท) (6) คำกริยา+กริยาวิเศษณ์ และ(7) คำกริยาวิเศษณ์+คำคุณศัพท์ มีน้อยที่สุด งานวิจัยนี้มีผู้ใช้คำปรากฏร่วมประเภทคำกริยา+บุพบท เป็นลำดับที่ 5 จากทั้งหมด 7 ประเภท แต่จากการศึกษางานเขียนของผู้เรียนในงานวิจัยนี้จะเห็นได้ว่าผู้เรียนมีความสามารถในการใช้เทียบเคียงเจ้าของภาษาทั้งจากผลเปรียบเทียบกับพจนานุกรม Oxford Collocation Dictionary ที่พบถึงร้อยละ 85.42 และมีการใช้อย่างเป็นธรรมชาติเมื่อเปรียบเทียบกับคลังข้อมูลภาษา COCA corpus ที่พบร้อยละ 100

นอกจากนี้ยังให้ผลที่ตรงข้ามกับงานของ Phoocharoensil (2011) ซึ่งทดลองกับผู้เรียนชาวไทยกลุ่มความสามารถสูงและกลุ่มความสามารถต่ำโดยพบข้อผิดพลาดในคำปรากฏร่วมเชิงไวยากรณ์ Verb + Preposition มากสุดในทั้งสองกลุ่ม ทั้งนี้ยกตัวอย่างการใช้คำปรากฏร่วม Verb + Preposition จากงานวิจัยนี้เรียงลำดับความถี่ที่พบจากมากไปน้อยได้ดังนี้

Graduated from, Study at, Listen to, Apply for, Live in, Communicate with, Take care of, Interested in, Learn about,

จากตัวอย่างคำปรากฏร่วม Verb + Preposition ข้างต้นสามารถนำเสนอข้อสังเกตที่ทำให้ผลในงานวิจัยนี้แตกต่างจากงานวิจัยก่อนหน้านี้ได้คือระดับของความยากง่ายของภาษาที่ปรากฏในเครื่องมือหรือแหล่งข้อมูลในการวิจัยมีผลต่อการวัดความสามารถในการใช้คำปรากฏร่วมของผู้เรียน ในงานวิจัยนี้ใช้เครื่องมือวิจัยคืองานเขียนอิสระของผู้เรียนเช่นเดียวกับในงานของ Nesselhauf (2003) ที่วิเคราะห์การใช้คำปรากฏร่วม Verb + Noun ของผู้เรียนที่มีความสามารถระดับสูงวิเคราะห์ผ่านงานเขียนอิสระ (Free Written Production) โดยผู้เรียนมีแนวโน้มใช้ภาษาที่ตนเองเข้าใจจึงทำให้ข้อผิดพลาดที่พบในคำปรากฏร่วม Verb + Preposition ไม่มีหรือมีน้อยมากจากตาราง 2 และ 3 นอกจากนี้จากตัวอย่างคำปรากฏร่วม Verb + Preposition คำกริยา graduate, study, listen, apply, live, communicate, take care, interest, learn ต่างเป็นคำกริยาที่อยู่ในระดับพื้นฐานของการเรียนภาษา จึงมีความคุ้นชินกับการใช้คำกริยาเหล่านี้กับคำบุพบท

การใช้คำปรากฏร่วมประเภทคำกริยากับคำนาม มีจำนวน 201 คำ มีคำที่มีความถี่ในการใช้ที่พบในพจนานุกรมมากที่สุด ได้แก่ take a rest (10 ครั้ง) และ make plans (9 ครั้ง) นอกจากนี้แล้ว จากการตรวจสอบการใช้คำปรากฏร่วมเปรียบเทียบกับเจ้าของภาษา พบว่าคำปรากฏร่วมที่ผู้เรียนใช้ มีการใช้ใน Oxford Collocation Dictionary จำนวน 181 คำ คิดเป็นร้อยละ 90.05 และพบใน COCA corpus จำนวน 180 คำ คิดเป็นร้อยละ 89.55

จากผลคำปรากฏร่วมประเภท Verb + Noun แสดงว่าผู้เรียนสามารถใช้คำปรากฏร่วมประเภทนี้ในภาพรวมได้ค่อนข้างดีตัวอย่างคำที่ใช้ คือ make mistake, solve problem, give (an) advice, do wrong โดยในการเรียนการสอนคำเหล่านี้มักถูกนำเสนอควบคู่กันซึ่งทำให้ผู้เรียนคุ้นเคยกับการใช้

การใช้คำปรากฏร่วมประเภท Noun + Noun มีจำนวน 140 คำ มีคำที่มีความถี่ในการใช้ที่พบในพจนานุกรมมากที่สุด ได้แก่ emergency supplies (11 ครั้ง), และ learning language (4 ครั้ง) นอกจากนี้แล้ว จากการตรวจสอบการใช้คำปรากฏร่วมเปรียบเทียบกับเจ้าของภาษา พบว่าคำปรากฏร่วมที่ผู้เรียนใช้ มีการใช้ใน Oxford Collocation Dictionary จำนวน 77 คำ คิดเป็นร้อยละ 55 และพบในคลังข้อมูลภาษา COCA corpus จำนวน 117 คำ คิดเป็นร้อยละ 83.57 โดยกลุ่มคำปรากฏร่วมประเภท Noun + Noun เป็นกลุ่มคำที่ผู้เรียนมีแนวโน้มการใช้ค่อนข้างต่ำทั้งเมื่อเปรียบเทียบกับ Oxford Collocation Dictionary และคลังข้อมูลภาษา COCA corpus ทั้งนี้อาจเป็นเพราะเป็นคำปรากฏร่วมที่คนไทยไม่คุ้นเคย และมีความยากในการเลือกคำนาม เพื่อมาขยายคำนาม ดังเช่น ในงานวิจัยของ สุปรานี พุ่มอม และคณะ (2555) พบว่า ประเภทของคำปรากฏร่วมที่พบในงานเขียนของนักศึกษา เรียงตามลำดับมากไปหาน้อย ได้แก่ Verb + Noun, ไม่มีประเภท, Phrasal Verb, Adjective + Noun และ Noun + Noun ซึ่งพบน้อยที่สุดเพียง 1 คำ ทั้งนี้จากคำที่ถูกจัดกลุ่ม

เป็นข้อผิดพลาดจะเห็นได้ถึงปัจจัยทางด้านการขาดความรู้เรื่องการประสมระหว่างคำนามหรือคำประเภทอื่น เช่น Weakness Point เป็นการสร้างคำนามที่เกิดจากการใช้คำผิดซึ่งที่ถูกควรเป็นคำ Weak Point ซึ่งอยู่ในกลุ่ม Adjective + Noun หรือแม้แต่คำที่คุ้นเคยที่ใช้กันโดยทั่วไป เช่น Service Mind ((มี) ใจบริการ) ก็มีการนำมาใช้ในลักษณะการใช้เป็นคำประสมคำนามเป็นจำนวนมาก ซึ่งในการใช้เพื่อบรรยายลักษณะนั้นส่วนใหญ่จะใช้ในรูป Service Minded และหลายคำยังเกิดจากอิทธิพลของภาษาแม่ในการสร้างคำ เช่น Area Consumption (การบริโภคในท้องถิ่น) และ Rent A Dorm (เช่าหอ) ซึ่งตัวอย่างสองคำนี้มีลักษณะการแปลตรงตัวจากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ หรือ Fighting Fish (ปลากัด โดยทั่วไปคือคำว่า Siamese Fighting Fish หรือ Betta Fish) แต่คำปรากฏรวมเช่นคำ Fighting Fish นี้ใช้เรียกชื่อปลากัดของไทยจนเป็นที่ยอมรับ แต่ไม่พบในการใช้ในคลังข้อมูลภาษาทั้งสองแหล่ง ในการวิเคราะห์คำผิดกรณีคำปรากฏรวมประเภท Noun + Noun จึงต้องตระหนักถึงคำประเภทชื่อเรียก หรือ Naming ที่ใช้ในการเรียกคน สัตว์ และสิ่งของในภาษาแม่ ในงานวิจัยนี้ยังคงจัดกลุ่มคำเช่น Fighting Fish เป็นกลุ่มข้อผิดพลาดเนื่องจากไม่เป็นไปตามเกณฑ์ในงานวิจัย แต่ในการใช้เพื่อการสื่อสารนั้นอาจกล่าวได้ว่าเป็นปรากฏรวมที่ทำหน้าที่เป็นคำเรียกชื่อที่เหมาะสม

จากการใช้คำผิดในคำปรากฏรวมประเภทต่าง ๆ สามารถกล่าวได้ว่าปัจจัยที่ทำให้เกิดข้อผิดพลาดมีความคล้ายคลึงกับงานวิจัยก่อนหน้านี้ (Phoocharoensil, 2011; Hashemi et al. 2012; Yumanee & Phoocharoensil, 2013; Shitu, 2015) กล่าวคือมีการใช้คำซ้ำซ้อนซ้ำมากในงานวิจัยนี้รวมถึงการขาดความรู้เรื่องคำปรากฏรวมและอิทธิพลของภาษาแม่ อีกปัจจัยหนึ่งที่พบจากงานวิจัยนี้คือการขาดความรู้ความเข้าใจในเรื่องโครงสร้างที่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ของคำที่ปรากฏรวมกัน เช่นในคำ Weakness Point

ผู้เรียนกลุ่มตัวอย่างนิยมใช้คำปรากฏรวมประเภท Adjective + Noun มากที่สุดตามภาพ 1 ส่วนความสามารถในการใช้เมื่อเทียบกับการพบในแหล่งคลังข้อมูลภาษา 2 แหล่ง คือ Oxford Collocation Dictionary และ COCA corpus ผู้เรียนสามารถใช้ประเภทคำปรากฏรวม Verb+Preposition ได้ใกล้เคียงเจ้าของภาษาได้มากที่สุดตามตาราง 2

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะทั่วไป

1. ควรมีการจัดการเรียนการสอนเรื่องคำปรากฏรวมเพิ่มเติม นอกเหนือจากการเรียนการสอนด้านไวยากรณ์ ในรายวิชาที่เกี่ยวกับการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาได้ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา
2. ควรรวบรวมจำนวนกลุ่มตัวอย่างให้หลากหลายสถาบันมากขึ้น เพื่อนำมาเปรียบเทียบผลการวิจัยในหลายภูมิภาค

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. เนื่องจากผู้เรียนเอกภาษาอังกฤษธุรกิจและเอกภาษาอังกฤษ มีความสนใจในภาษาเป็นทุนเดิม แต่มีประสบการณ์ในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษน้อย โดยเฉพาะการเรียนการสอนในประเทศไทย ไม่ได้เน้นทักษะการเขียนตั้งแต่ชั้นประถม แต่เน้นทักษะด้านไวยากรณ์เพื่อการสอบเป็นส่วนมาก ทำให้ผู้เรียนไม่คุ้นเคยและไม่ได้รับการฝึกฝนการใช้คำปรากฏรวมให้เทียบเคียงกับเจ้าของภาษามาแต่ต้น ดังนั้น ควรมีการวิจัยเพื่อ

นำไปสู่การจัดการเรียนการสอนพัฒนาทักษะการเขียนตั้งแต่ระดับประถม และเสริมทักษะความรู้ในการใช้คำศัพท์ด้านคำปรากฏร่วมควบคู่กันในการจัดการเรียนการสอนต่อไป

2. ควรศึกษาความสามารถในการใช้ระหว่างกลุ่มเป้าหมายที่มีพื้นฐานการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่แตกต่างกันเพื่อหาปัจจัยที่ส่งผลต่อความสามารถในการใช้คำปรากฏร่วม

3. ควรศึกษาการใช้คำปรากฏร่วมให้หลากหลายประเภท ตามที่มีผู้วิจัยได้แบ่งประเภทต่าง ๆ ให้ครบทุกประเภทในการวิจัยครั้งต่อไป

เอกสารอ้างอิง

- ภรตเพชร คงรอด. (2560). การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านการใช้คำในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงวิชาการของนักศึกษาไทยระดับปริญญาตรี (วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศิลปากร, กรุงเทพฯ.
- ดวงกมล จิตติเวส. (2554). ผลการใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารในการสอนกฎไวยากรณ์ ภาษาอังกฤษ ของผู้เรียนครูในมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรบัณฑิต). มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา, กรุงเทพฯ.
- ธารทอง แจ่มไพบุรย์. (2559). พัฒนาการของคำศัพท์ที่มีความถี่ในการปรากฏสูงในหนังสือเรียนวิชาภาษาไทย: การศึกษาตามแนวทางภาษาศาสตร์ คลังข้อมูล (วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรดุษฎีบัณฑิต). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.
- เนาวรัตน์ อินทรประสิทธิ์. (2556). การศึกษาการปรากฏของคำปรากฏร่วมในหนังสือนวนิยายภาษาอังกฤษ. พระนครศรีอยุธยา: คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ.
- รัชดาวัลย์ ศรีวรกุล. (2558). การสร้างแบบฝึกเสริมทักษะการใช้ ภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำของนักเรียนระดับชั้น ป.1/5 โรงเรียนอัสสัมชัญแผนกประถม. กรุงเทพฯ: โรงเรียนอัสสัมชัญแผนกประถมกรุงเทพฯ.
- วงศ์ วรรณพิเชษฐ. (2556). Collocation: ดันเหตุสำคัญที่ทำให้คนไทยเขียนและพูดภาษาอังกฤษไม่ได้ มาตรฐาน. สืบค้น 19 ธันวาคม 2562, จาก www.dicthai.com
- สุปรานี พุ่มอม, เจนจิรา เกิดทอง และชนิศา นิมสะอาด. (2555). การสำรวจการใช้คำปรากฏร่วม (Collocation) ในงานเขียนของผู้เรียนไทยระดับปริญญาตรี. สืบค้น 11 พฤศจิกายน 2562, จาก <http://research.rmutsb.ac.th>.
- สุนันท์ อินมณี และพยุขี ชิดาร์. (2559). การศึกษาการใช้คำพหูริยาภาษาอังกฤษในกลุ่มคำศัพท์ทางวิชาการ โดยใช้คลังข้อมูลภาษา. สักทอง: วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์, 22(1), 57-69.
- อังคณา มงคลชัย. (2551). การศึกษาความสามารถของผู้เรียนระดับมหาวิทยาลัยในการใช้คำปรากฏร่วม (วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.
- Benson, M. (1985). Collocations and Idioms. In Ilson, R. (Ed.). Dictionaries, Lexicography and Language Learning. Oxford: British Council: Pergamon Press.

- Bueraheng, N. (2014). Receptive and productive knowledge of Verb + Noun and Adjective + Noun Collocations of International Program and English Major Students of Prince of Songkla University (Thesis of Master of Arts). Prince of Songkla University.
- Chuenchaichon, Y. (2014). A review of EFL writing research studies in Thailand in the past 10 years. *Journal of Humanities*, 11(1), 13-30.
- Hashemi, M., Azizinezhad, M., & Dravishi, S. (2012). The Investigation of collocational errors in university students' writing majoring in English. *Procedia-Social and Behavioral Sciences*, 31, 555-558.
- Lewis, M. (2000). *Teaching collocation: Further developments in the Lexical Approach*. Hove: Language Teaching.
- Lewis, M. (2008). *Implementing the lexical approach: putting theory into practice*. Hampshire: Heinle Cengage Learning.
- Nesselhauf, N. (2003). The use of collocations by advanced learners of English and Some Implications for teaching. *Applied Linguistics*, 24(2), 223-242.
- Phoocharoensil, S. (2011). Collocational errors in EFL learners' interlanguage. *Journal of Education and Practice*, 2(3), 103-120.
- Shamsudin, S., Sadoughvanini, S., & Zaid, Y. H. (2013). Iranian EFL learners' collocational errors in speaking skill. *Social and Behavioral Sciences*, 70, 1295-1302.
- Shitu, F. M. (2015). Collocation errors in English as second language (ESL) essay writing. *World Academic of Science, Engineering and Technology International Journal of Cognitive and Language Sciences*, 9(9), 3270-3277.
- Sinclair, J. (1999). *Corpus, concordance, collocation*. Oxford: Oxford University Press.
- Suwitchanphan, P., & Phoocharoensil, S. (2014). Adjective + noun collocation competence of L1 Thai Learners: A comparative study of a regular Program and an English program. *Asian Social Science*, 10(17), 210-221.
- Yumanee, C., & Phoocharoensil, S. (2013). Analysis of collocational errors of Thai EFL students. *LEARN Journal*, 6(1), 88-98.